

Sygn. akt XIV C 363/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2021 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący sędzia Przemysław Okowicki

Protokolant st. sekr. sąd. Joanna Perlicjan

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2021 roku w Pile

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Bank S.A. z siedzibą w W.**

przeciwko **M. Ł., R. Ł.**

o zapłatę

1. zasądza solidarnie od pozwanych M. Ł. i R. Ł. na rzecz (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwotę 79.726,30 zł (siedemdziesiąt dziewięć tysięcy siedemset dwadzieścia sześć złotych i 30/100) z odsetkami:
 - a. umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 19 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty co do kwoty 73.968,12 zł (siedemdziesiąt trzy tysiące dziewięćset sześćdziesiąt osiem złotych i 12/100),
 - b. ustawowymi za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty i ustawowymi za opóźnienie od 30 grudnia 2019 do dnia zapłaty co do kwotę 2.304,09 zł (dwa tysiące trzysta cztery złote i 09/100),
2. zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 997 zł tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia niniejszego wyroku do dnia zapłaty.
3. nie obciąża pozwanych kosztami sądowymi w pozostałym zakresie.

Przemysław Okowicki

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank SA z siedzibą w W. w pozwie złożonym w dniu 30 grudnia 2019 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych M. Ł. i R. Ł. na swoją rzecz kwoty 79.726,30 zł, z czego:

- 73.968,12 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od 19 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty,
- 3.454,09 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,
- 2.304,09 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,

oraz zasądzenie kosztów sądowych w wysokości 997 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 29 sierpnia 2016 r. zawarł z pozwanymi umowę kredytu nr (...). Pozwani nie wywiązali się z obowiązku terminowej spłaty rat, w związku z tym powód wezwał ich do zapłaty zaległości, informując też o możliwości restrukturyzacji zadłużenia. Wobec bierności strony pozwanej wypowiedział im umowę, stawiając całą należność w stan wymagalności. Pozwani nie spłacili wymagalnej wierzytelności do dnia sporządzenia pozwu, w związku z czym powód wystawił wyciąg ze swoich ksiąg, stwierdzający ich zadłużenie. Powód wskazał, że na dochodzone pozwem roszczenie składają się:

- 73.968,12 zł należności głównej (niespłaconego kapitału),
- 3.454,09 zł odsetek umownych za okres korzystania z kapitału tj. od 23 kwietnia 2019 r. do 3 października 2019 r.,
- 2.304,09 zł tytułem odsetek za opóźnienie od 23 kwietnia 2019 r. do 18 grudnia 2019 r.

Dodatkowo powód podkreślił, że na podstawie postanowień umowy jest uprawniony do naliczania odsetek umownych za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 31 stycznia 2020 r. w sprawie VI Nc-e (...) referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie uwzględnił powództwo w całości. Od tego nakazu pozwani w terminie wnieśli sprzeciw, w związku z czym utracił on moc i postanowieniem referendarza z 26 lutego 2020 r. sprawa została przekazana Sądowi Okręgowemu w Poznaniu według właściwości. W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na ich rzecz kosztów procesu wg norm przepisanych ponosząc zarzut braku wykazania umocowania pełnomocnika powoda do reprezentowania powoda oraz braku wykazania roszczenia objętego pozwem wobec przedłożenia jedynie kserokopii dokumentów niepotwierdzonych za zgodność z oryginałem. Z ostrożności procesowej pozwani złożyli również wniosek o rozłożenie świadczenia w kwocie 79.726,30 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie i kosztami procesu na 159 miesięcznych rat płatnych w terminie do ostatniego dnia każdego miesiąca poczynając od miesiąca następującego po uprawomocnieniu się wyroku, z czego pierwsze 158 rat w wysokości po 500 zł każda, a ostatnia 159 rata w wysokości pozostałej do zapłaty części należności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) Bank SA w W. i pozwani M. Ł. oraz R. Ł. zawarli w dniu 29 sierpnia 2016 r. umowę konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...). Na jej mocy powód udzielił pozwanym kredytu w wysokości 93.678,82 zł, a pozwani zobowiązali się go spłacić w miesięcznych, równych ratach po 1.266,20 zł (pierwsza wyrównawcza 1.126,46 zł) każda, płatnych do 20 dnia każdego miesiąca (§ 1 i 3 umowy). Całkowita kwota do zapłaty przez pozwanych ustalona na dzień zawarcia umowy wynosiła 136.609,86 zł (§ 2 ust. 2). W umowie określono zmienne oprocentowanie kredytu, którego stopa procentowa w dniu podpisania umowy wynosiła 8,95 % w stosunku rocznym (§ 2 ust. 1). Zastrzeżono również, że w przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu przez pozwanych zobowiązań pieniężnych wynikających z umowy Bank będzie uprawniony do pobierania od kwoty niespłaconych w terminie należności podwyższonych odsetek w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie określonych w art. 481 § 2¹ k.c. (§ 7). W umowie uregulowano również przesłanki i sposób jej wypowiedzenia. Jedną z podstaw do wypowiedzenia, przy zachowaniu trzydziestodniowego terminu, było opóźnienie kredytobiorców z zapłatą jednej, pełnej raty za co najmniej jeden okres płatności, pod warunkiem wcześniejszego wezwania ich przez Bank do zapłaty zaległości w terminie nie krótszym niż 14 dni roboczych i braku spłaty w odpowiedzi na to wezwanie we wskazanym przez Bank terminie (§ 9 ust. 1 a).

Powód uruchomił kredyt zgodnie z ww. umową.

Dowód: bezsporne, nadto wniosek o udzielenie kredytu (k. 132), zaświadczenie o zatrudnieniu (k. 123), umowa konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...) z załącznikami (k. 75-80, 124-131), potwierdzenia realizacji przelewów (k. 133-135), potwierdzenie ubezpieczenia (k. 136-137), pełnomocnictwo (k. 138), OWU (k. 139-141), przesłuchanie pozwanego R. Ł. (k. 117), przesłuchanie pozwanej M. Ł. (k. 117).

Pozwani z uwagi na pogarszającą się wiosną 2019 r. sytuację finansową, zaprzestali spłacać kredyt na zasadach przewidzianych w umowie. Ostatnią ratę uiszcili w marcu 2019 r. Na dzień 8 lipca 2019 r. ich zadłużenie wynosiło łącznie 3.837,49 zł w tym: 2.159,59 z tytułu kapitału, 1.638,83 zł z tytułu odsetek umownych i 39,07 zł z tytułu odsetek podwyższonych za opóźnienie w spłacie kapitału. W związku z powyższym powód pismem z 8 lipca 2019 r. wezwał pozwanych do zapłaty tego zadłużenia w terminie 14 dni roboczych oraz poinformował, że mogą oni w tym terminie złożyć wniosek o restrukturyzację zadłużenia. Pozwani nie uregulowali długu, w związku z czym pismem z 8 sierpnia 2019 r. powód wypowiedział im umowę kredytu z zachowaniem trzydziestodniowego terminu liczonego od dnia doręczenia niniejszego pisma. Jednocześnie poinformował pozwanych, że w następnym dniu po upływie okresu wypowiedzenia całość środków kredytowych wraz z odsetkami i kosztami stanie się wymagalna i podlegać będzie natychmiastowemu zwrotowi. Powód wskazał również, że rozważy możliwość cofnięcia oświadczenia o wypowiedzeniu w przypadku uregulowania w okresie wypowiedzenia całości zaległości obejmujących na dzień sporządzenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kwotę: 2.890,22 zł z tytułem należności kapitałowej; 2.174,40 zł tytułem odsetek umownych; 68,81 zł tytułem odsetek podwyższonych za opóźnienie. Pismo zostało odebrane przez pozwanych w dniu 14 sierpnia 2019 r.

Kolejnym pismem z dnia 8 października 2019 r., w związku z upływem terminu wypowiedzenia, powód wezwał pozwanych do zapłaty całego wymagalnego zadłużenia.

Dowód: przesłuchanie pozwanego R. Ł. (k. 79-80), przesłuchanie pozwanej M. Ł. (k. 80), wezwania do zapłaty wraz z dowodem nadania (k. 81-84), oświadczenia o wypowiedzeniu umowy z dowodem doręczenia (k. 85-90), ostateczne wezwanie do zapłaty (k. 91-92), szczegółowa historia kredytu (k. 66-71, 142-149).

W dniu 18 grudnia 2019 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg, w którym określił, iż zadłużenie pozwanych z tytułu umowy kredytu wyniosło: 79.726,30 zł, z czego 73.968,12 zł tytułem zaległego kapitału, 3.454,09 zł tytułem zaległych odsetek umownych za korzystanie z kapitału za okres od dnia 23 kwietnia 2019 r. do 3 października 2019 r., 2.304,09 zł tytułem odsetek za opóźnienie naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału za okres od 23 kwietnia 2019 r. do 18 grudnia 2019 r.

Dowód: wyciąg z ksiąg powoda (k. 65), szczegółowa historia kredytu (k. 66-71, 142-149).

Pozwani obecnie są zadłużeni w różnych instytucjach, a ich sytuacja materialna stale się pogarsza. Prowadzone przez nich gospodarstwo rolne nie przynosi wystarczających dochodów, nadto obciążone jest hipotekami. Pozwani nie dysponują wystarczającymi środkami finansowymi na spłatę -kilkunastu wymagalnych zobowiązań kredytowych. Pozwana M. Ł. pobiera świadczenie rentowe w wysokości 1.080 zł, ponadto otrzymuje świadczenie wychowawcze tzw. 500 + na córkę, która jest niepełnosprawna i zasiłek pielęgnacyjny w wysokości 250 zł miesięcznie.

Dowód: bezsporne, przesłuchanie pozwanego R. Ł. (k. 117), przesłuchanie pozwanej M. Ł. (k. 117).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następującej oceny zebranego w sprawie materiału.

Bezsporna pomiędzy stronami pozostawała zasada żądania pozwu, albowiem pozwani podczas przesłuchania przyznali, że podpisali umowę kredytową na którą, powód powoływał się w pozwie, nie kwestionowali również faktu zaprzestania spłaty ww. zobowiązania jak również wysokości dochodzonego roszczenia. Na podstawie art. 229 i 230 k.p.c. Sąd przyjął zatem bez dowodów te powołane przez powoda fakty, które pozwani przyznali, uznając, że przyznanie nie budziło wątpliwości, bądź których nie zanegowali, ponieważ twierdzenia te znajdowały oparcie w okolicznościach sprawy, a nie pozostawały sprzeczności ze stanowiskiem strony milczącej i z wynikami rozprawy.

Sąd na podstawie art. 309 k.p.c. zaliczył w poczet materiału dowodowego także inne środki dowodowe w postaci przedłożonych przez powoda kserokopii dokumentów, czy wydruków komputerowych dokonując, ich oceny na ogólnych zasadach, określonych w art. 233 § 1 k.p.c. Ocena ww. środków dowodowych polega zatem po pierwsze na ustaleniu, czy kserokopia jest wiarygodna, to znaczy, czy można uznać, że prawdziwie i rzetelnie odzwierciedla – stosownie do technicznej metody jej sporządzenia – treść rzeczywiście istniejącego dokumentu, a po wtóre, jaka

jest jej moc dowodowa, to znaczy, czy pozwala na ustalenie okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia, zwłaszcza z uwzględnieniem tego, że nie można do niej zastosować przepisów art. 244 § 1 k.p.c. i art. 245 k.p.c., określających moc dowodową dokumentów urzędowych i prywatnych oraz zasady ich podważania (por. wyrok SA w Gdańsku z 22.02.2019 r., I AGa 367/18). W tym miejscu Sąd podkreśla, że w sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwani skoncentrowali się wyłącznie na formalnym kwestionowaniu dopuszczalności skorzystania przez powoda z kserokopii dokumentów, nie wdając się jednocześnie w merytoryczne kwestionowanie ich wiarygodności lub mocy dowodowej. W szczególności w ogóle nie zarzucili, że są one niekompletne lub nieczytelne albo że zostały sfalszowane, tzn. sporządzone z nieistniejących lub przerobionych dokumentów. Zamiast tego pozwani ogólnikowo wskazali, że zaprzeczają wiarygodności kserokopii, przytaczając na poparcie swojego stanowiska poglądy, wyrażane w orzecznictwie w latach dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku lub na początku obecnego wieku, ale przed dodaniem art. 243¹ k.p.c. i przed nowelizacją art. 308 k.p.c. Taka argumentacja nie mogła zostać uznana za wystarczającą do uznania, że pozwani skutecznie podważyli wiarygodność i moc dowodową przedłożonych przez powoda dowodów z kserokopii. Ponadto powyższe stanowisko powodów uległo zdezaktualizowaniu podczas przesłuchania pozwanych, którzy oświadczyli, że nie kwestionują faktu zawarcia umowy kredytowej, zaprzestania jego spłaty jak również wysokości zadłużenia. W związku z tym Sąd doszedł do wniosku, że nie ma żadnych podstaw do podważania wiarygodności i mocy dowodowej powyższych środków dowodowych w postaci kserokopii czy wydruków komputerowych ze stron internetowych (84-85), ponieważ wraz z pozostałym materiałem dowodowym tworzą one spójną i logiczną całość, z której jednoznacznie wynika, że pozwani zawarli z powodem umowę kredytową, następnie wypowiedzianą przez Bank wobec zaprzestania jej spłaty na warunkach w niej określonych.

Sąd ustalił stan faktyczny także na podstawie dokumentów prywatnych. Dokumenty te Sąd uznał za wiarygodne jako nie budzące wątpliwości co do swojej prawdziwości i zgodności treści z prawdą. Wśród nich jako szczególnie istotny Sąd ocenił wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda, zwłaszcza w zakresie wysokości zadłużenia pozwanych na dzień jego wystawienia. Wyciąg z ksiąg bankowych został wystawiony przez bank, którego czynnościom należy przypisać cechę wiarygodności, jako instytucji zaufania publicznego. Nadto w pełni koreluje on z innymi przedłożonymi przez stronę powodową dowodami czy środkami dowodowymi m.in. w postaci umowy łączącej strony, jak również ze złożonymi przez stronę powodową dokumentami dotyczącymi szczegółowego rozliczenia umowy kredytu.

Stosownie do art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, dokumenty związane z czynnościami bankowymi mogą być sporządzane na informatycznych nośnikach danych, jeżeli dokumenty te będą w sposób należyty utworzone, utrwalone, przekazane, przechowywane i zabezpieczone. Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z 11 marca 2004 r. (V CZ 12/2004, nie publ.) bankowe dokumenty elektroniczne na podstawie ww. przepisu, traktować należy na równi z oświadczeniem utrwalonym na papierze za pomocą pisma - za dokumenty w rozumieniu Kodeksu postępowania cywilnego. Powód przedłożył wydruki swych dokumentów istniejące w formie elektronicznej m.in. potwierdzenia zrealizowania przelewów, wyciągi bankowe, wykaz szczegółowego rozliczenia pożyczki. Dokumenty te Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Nie budziły one zastrzeżeń co do swojej autentyczności i zgodności treści z prawdą, a nadto znajdowały potwierdzenie w treści innych dokumentów.

Na wniosek pozwanych na podstawie art. 299 k.p.c. Sąd przeprowadził również dowód z ich przesłuchania w charakterze strony. Zeznania pozwanych co do zasady Sąd ocenił jako wiarygodne. Pozwani przyznali bowiem fakt zawarcia umowy kredytowej, zaprzestania spłaty zobowiązań z niej wynikających, nie kwestionowali również wysokości dochodzonego roszczenia. Ich zeznania okazały się przydatne dla ustalenia ich aktualnej sytuacji materialnej, którą przedstawili jako bardzo trudną. Z deklaracji pozwanych wynikało, iż posiadają oni kilkanaście zobowiązań kredytowych, których nie są w stanie spłacać, ponadto gospodarstwo rolne przez nich prowadzone jest zastawione.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powód dochodził zaspokojenia swojej wierzytelności wynikającej z zawartej z pozwanymi w dniu 29 sierpnia 2016 r. umowy konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...).

Stosownie do treści art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Niesporne w niniejszej sprawie było, że (...) Bank SA z siedzibą w W. zaciągnięte zobowiązanie wykonał i wydał pozwanym kwotę określoną w umowie. Nie ulega także wątpliwości, że pozwani nie wykonali ciężącego na nich obowiązku w zakresie zwrotu przedmiotu kredytu wraz z oprocentowaniem i kosztami jego udzielenia w oznaczonym terminie spłaty. Wysokość dochodzonego roszczenia, oraz prawidłowość rozliczania dokonywanych przez powoda wpłat (zgodnie z postanowieniami umowy) w świetle przedłożonych przez niego dokumentów, w ocenie Sądu również została należycie wykazana przez powoda. Powód dokonał również skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu, poprzedzonego dopełnieniem obowiązku wynikającego z art. 75 c ustawy - Prawo bankowe. Pozwani nie wykazali by po otrzymaniu wezwań do zapłaty dokonali w wyznaczonym w nich terminie spłaty zaległości i by złożyli w tym terminie wnioski o restrukturyzację zadłużenia. Ponieważ zatem zadłużenie pozwanym wynikające z umowy kredytu na czas dokonania wypowiedzenia tej umowy przekraczało wysokość jednej pełnej raty za co najmniej jeden okres płatności (wymóg umowny), a wypowiedzenie poprzedzone było wezwaniami do zapłaty, o jakich mowa w art. 75 c ust. 1 i 2 ustawy prawo bankowe, wypowiedzenie to było w pełni skuteczne.

Za niezasadny uznać należało również zarzut niewykazania umocowania pełnomocnika powoda, a to z uwagi na rzekome przedłożenie wyłącznie kserokopii pełnomocnictwa niewierzytelniejszej za zgodność z oryginałem. Przedmiotowe pełnomocnictwo, wbrew twierdzeniom strony pozwanej, zostało złożone do akt sprawy wraz z poświadczeniem notarialnym, już z pismem procesowym z dnia 8 czerwca 2020 r.

Na marginesie Sąd wskazuje, że zarzuty strony pozwanej odnośnie nieudowodnienia roszczenia na skutek przedłożenia wyłącznie kserokopii dokumentów zdezaktualizowały się wobec oświadczeń złożonych przez pozwanym podczas ich przesłuchania a potwierdzających zawarcie umowy, zaprzestanie spłaty zobowiązań z niej wynikających oraz niekwestionowaniu wysokości roszczenia.

Reasumując, Sąd uznał, iż powód wykazał swoje roszczenie co do zasady i co do wysokości, a w przedmiotowej sprawie brak jest jakichkolwiek podstaw aby pozwani mogli zwolnić się od odpowiedzialności za swoje zadłużenie wobec Banku.

W związku z powyższym Sąd uwzględnił powództwo w całości, czemu dał wyraz w punkcie pierwszym wyroku. Na marginesie Sąd zauważa, że na gruncie przedmiotowej umowy kredytu po stronie pożyczkodawcy zastrzeżono prawo naliczania odsetek od zadłużenia przeterminowanego w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, dlatego też strona powodowa była uprawniona żądać odsetek w wyższej wysokości. Część z przeterminowanego zadłużenia pozwanego stanowią odsetki umowne i karne. Zgodnie z art. 482 § 1 k.c., od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa. Powód domagał się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, zatem i to żądanie było zasadne i podlegało uwzględnieniu.

Według art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenia, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

Przepis ten ma charakter wyjątkowy, jego zastosowanie skutkuje uszczupleniem należności wierzyciela, a nadto odrocza w czasie uzyskanie świadczenia. Choć ustanowiony jest w interesie dłużnika, stosując go Sąd powinien mieć jednak na uwadze interesy obu stron. Sytuacja finansowa pozwanego jest jedną z okoliczności, które mają znaczenie dla oceny tego, czy występuje "szczególnie uzasadniony wypadek" w rozumieniu art. 320 k.p.c., nie jest to jednak okoliczność, która ex lege implikuje zastosowanie tej instytucji. Przeciwnie, fatalna, nie rokująca poprawy sytuacja finansowa pozwanego powinna - co do zasady - przemawiać za odstąpieniem od rozłożenia świadczenia na

raty, gdyż z dużym prawdopodobieństwem można przyjąć, iż nie doprowadzi to do wykonania zobowiązania, a tylko odroczy uzyskanie przez wierzyciela tytułu egzekucyjnego (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 22 marca 2016 r., I ACa 787/15, LEX nr 2025501).

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd uznał, że pozwani nie wykazali aby rozłożenie świadczenia na raty gwarantowało jego spełnienie. Przeciwnie oświadczenia pozwanych złożone podczas ich przesłuchania wskazują, że obecnie posiadają niebagatelne zadłużenie, którego nie spłacają, dochody osiągane z prowadzonej działalności wystarczają wyłącznie na pokrycie bieżących potrzeb, przy czym ich trudności finansowe pogłębiają się. Wobec niezaferowania żadnych innych dowodów przemawiających za uwzględnieniem wniosku strony pozwanej w omawianym zakresie, Sąd nie doszukał się podstaw do przyjęcia założenia, że zastosowanie przepisu art. 320 k.p.c. przyczyni się do zaspokojenia powoda.

Orzeczenie o kosztach postępowania zawarte w punkcie drugim wyroku znajduje uzasadnienie w art. 98 § 1 i § 1¹ k.p.c. (na przedmiotowe koszty złożona została opłata od pozwu wniesiona w postępowaniu elektronicznym 997 zł).

Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd, z uwagi na trudną sytuację materialną pozwanych nie obciążył ich nieuiszczonymi kosztami sądowymi (brakującej opłaty od pozwu).

sędzia Przemysław Okowicki